

IOAN LILĂ

CLĂILE DE FÂN

POEZII

SEMĂNĂTORUL - Editura online
noiembrie 2011

Ioan LILA

CLAILE DE FÂN

ÎN PARCUL SUFOCAT DE FRUNZE

sâmbătă 13 august 2011

« O, mes plus grandes fleurs voraces,
parmi la feuille rouge,
à dévorer tous mes plus
beaux
insectes verts ! »

Saint-John PERSE

În parcul sufocat de frunze
Mă răvășeau gânduri obtuze
La ce bun toamna-mi curge-n sânge
Când eu nu am la cin-mă plânge

Și sânt doar singur, amărât,
Și precum frunzele târât
În alte peisaje reci
Prin împletitele poteci
Care mă duc spre nicăieri

Mult mai târziu azi decât ieri
Și care mă rostogolesc
Din jilțul meu cel îngeresc
Până devin și eu țărână
Și doar o frunză-o să rămână

Să tremure pe o alee
Cu coapse dulci de dulce fee
Și ca iubitele trecute
Ce m-au călcat tandre pe frunte

Doar foșnetul să-mi amintească
De cerul ăst' cu gust de iască.

SIMȚIND NEVOIA DE-A FI SINGURI

sâmbătă 13 august 2011

« Un phare ironique, infernal,
Flambeau des grâces sataniques,
Soulagement et gloire uniques,
Le conscient dans le mal ! »

Baudelaire

Simțind nevoia de-a fi singuri
Însă singuri împreună
Ca albinele în faguri
Ca zăpezile în muguri

Numai vântul ne adună
Și apoi din nou ne-aruncă
Într-un colț sfințit de stâncă
Mult mai vii decât se poate
De-a ne nemuri în noapte

Și tot singuri împreună
Soarele-a căzut pe lună
Și ne tremură conștiința
Răvășindu-ne ființa

Cu acele vagi modele
Revărsate-n cer de stele
Galaxii impresioniste
Universuri în batiste

Și o tehnică rebelă
Angoasată de-o umbrelă
Că nu ninge, nu ne ninge
Ci doar cerul nopții plânge

Într-o jertfă ce o strânge-n
Cerul înecat de sânge...

TEMPLUL DE ZAPADA

dimanche 10 juillet 2011

France

Ard lumânări în templul de zăpadă
Și ceara rece se topește-n valuri
În ceasul zilei nuferi or să cadă
Din mările tivite-n veci de maluri

Corăbiile s-au uscat la soare
Și Carul mare stă cu oiștea-n sus
Se risipesc pe câmpuri căprioare
In umbra unui munte s-au ascuns

Driadele superbe cu coapse șlefuite
De vântul dimineții, când ele cad răpuse,
După atâtea dansuri perverse și proscrise -
Dar s-au simțit eterne, suave și iubite

TE ȚINEAM DE MÂNĂ ȘI NE PLIMBAM

Te țineam de mână și ne plimbam
Ce frumoși eram, ce tineri eram
Azi ne-au nins primăveri
Sântem oare ca ieri ?

Nu mai sântem decât
Cum semințele sânt
Coapte, bune și vii,
În secunde târzii

Ceasul care s-a stins
Cu petale ne-a nins
Anii care s-au scurs
Apele ce ne-au curs

Dar mai poți să îmi dai
Un mic semn pentru Rai
Iar eu, purul tău vis,
Te duc în Paradis

Să visezi, să mai speri
Zilele sânt ca ieri
Norii numai s-au scurs
Apele au alt curs

Vântul este azi mov
Doar la tine-n alcov
Când plecăm spre niciunde
Sunete vii și profunde

S-AU COJIT DE VAR PEREȚII

sâmbătă 13 august 2011

S-au cojit de var pereții
Viața mea s-a scurs și ea
Nu mai e de catifea...

ȘOTRON

Săriți în clipa vieții
Bazinul-i plin cu apă
În pragul dimineții
Doar îngerii se-adapă

Plonjați, apa e rece
Și valurile dulci
Doar cerul se petrece
Așa că nu sta, fugi

Nici melcii de zăpadă
Nu mai pornesc la drum
Rămâne vie-n iarbă
Doar umbra unui fum

SĂ VISĂM EREZII

Să visăm erezii, portocale zemoase,
Coapse dulci și plăceri grandioase
Am căzut în păcatul cel dulce
Și n-aș mai pleca și nu m-aș mai duce

M-aplec spre tine ca un munte
Îmbătrânit, cănit de rouă
Și el se aștepta să-i plouă
Cu universuri peste frunte

Dar nu știu dacă începutul
Sfârșitului e-n mintea mea
Mai pur decât un strat de nea
Precum e viața-nscrisă-n lutul

Din care-am fost croiți odată
Dar azi nu-mi mai doresc nimic
Și infinitul e prea mic
Pentru conturul tău de fată

Te-am luat în brațe, mai ții minte ?
Și, vai, erai un sunet mov
La tine-n cel mai pur alcov
Pătruns de gânduri reci, chiar sfinte

Și-n liniștea întrepătrunsă
De ploile de primăvară
Din trupul tău ca o vioară
O simfonie părea scursă.

SE SCUTURĂ FLORILE TOAMNEI

Se scutură florile toamnei
Pe poalele rochiei doamnei
Pe coapsele ei de zăpadă
Stau nopțile gata să cadă

Cu dulci mângâieri delicate
În nopțile dulci de păcate
Și cad în misterele ei
Și îngerii caști și atei

Prin umbrele care-o străbat
În adâncuri, că nu e păcat,
Să mă pierd într-o vale duioasă
Ca în rai cu o doamnă frumoasă

LA MARGINEA GÎNDIRII

La marginea gândirii din constelații plouă
Cu fraze începute în cea mai dulce clipă
Când în oglinda zilei se sparg perle de rouă
Și ceru-i mai albastru în zborul din aripă

Prin alte constelații mă duce astăzi gândul
Că mai avem speranța de a ne regăsi
Menirea aia sacră de trestii-n care vântul
Ne cântă demnitatea umană de a fi !

OARE PĂPĂDIILE IUBESC?

Delicată păpădie
Crești la mine în livadă,
Vin îngerii să te vadă,
Sfioasa mea păpădie.

Stai în iarbă ca un vis
Și îmi dai, sfioasă floare,
Din parfumul tău din care
Beau doar zeii-n paradis.

Aș sorbi cu lăcomie
Din pocalul tău de floare,
Dar îl strângi între picioare,
Fată mare, păpădie...

GÂNDURI-UMBRE

Orbitele celeste ne-nchid într-o spirală,
Deși-s echidistante de sufletul uman.
Azi îmi aduc aminte că legea a fost spartă
Când a pătruns în Troia vestitul Cal troian.

Dar eu iubesc și caii, care sânt zeii minții,
Ei gândurile noastre le poartă în galop.

De-aceea ne-a fost dată legenda aia tristă,
Pe care ne-a transmis-o în fabule Esop.

Dar astea sunt doar gânduri ce se-adâncesc în umbre,
Ori gânduri-umbre dure, dulcege, amăru,
Îmi ning și azi pe frunte, dar nu mai am dorința,
Să le adun din iarbă coapte ca pe gutui.
Și umbre-gânduri, gânduri umbrite de-amintiri,
Îmi pastează viața când nu mi-o mângălesc,
De-aceea eu sparg gheața și mai ezit puțin,
Râvnind la fericire cât încă mai trăiesc.

CE-AȘ FACE EU DE-AȘ FI IUBITUL TĂU ?

Vichy, luni 12 octobree 2009

Ce-aș face eu de-aș fi iubitul tău ?
Dar nu pot fi, că ești așa departe
Un secol de uitare ne desparte
O-nfășurare prăbușită-n hău

Te-aș lua în brațe și-am zbura spre cer
Coroană de regină ți-aș împleti din frunze
Ti-aș pune și cercei din buburuze
Și te-aș iubi... dar nu vreau să îți cer

Să-ți părăsești durerea ce te arde
Ca să mă bucur de tristețea ta
Iubirea mea nu e de mucava
Și nu pot fi doar un foc de petarde

Mai bine te iubesc așa-n tăcere
Și umbra ta mi-o desenez în gând
Și nu mai sper că te-oi vedea curând
Deși omu-i făcut mereu să spere

Ce e speranța ? E un foc mocnit
Prin streșinile nopții mai plouă cu iluzii
Să bem un ceai, iubito, decepții și infuzii
Să-ți strâng în brațe umbra în van eu m-am căznit

Și totuși câteodată îți simt prezența vie

Și mă agăț de tine cu-atât mai disperat
Cu cât singuratatea îmi pare-a fi păcat
La fel ca toamna asta ce mi-a-nflorit târzie...

CE PANDISPANUL MEU O FI FILOSOFIA

Vichy, samedii 17 octobree 2009

Ce pandișpanul meu o fi filosofia,
De ne-a-nnegrit de veacuri și viața și hârtia ?
Un fel de-a zice simplu că totul e incert,
Ca o deringoladă indusă-ntr-un concept.

Noi nu avem credința că lumea e divină,
Și nici că a fi ființă este un dar regesc,
Pentru că nici o floare nu poate fi de vină
Că eu pe mine însumi nu mă mai regăsesc.

Natura poate este darul venit din cer,
Dar nu știu infinitul de este, cum se zice,
Materie eternă, acesta-i un mister,
De care și Eternul adesea se dezice!

Chiar și plăcerea este, zic popii, un păcat,
Împreunarea cărnii ar fi îngrozitoare,
Deși păcatul ăsta din cer ne fu lăsat –
Cădem ades în dânsul ca un bondar în floare...

Și iar ne vom întoarce la un percept scolastic,
Ce ar mai fi natura fără de bărzauni ?
Ei tremură-ntr-o floare ce nu are elastic,
De zici că sânt mai falnici decât niște păuni.

DACĂ LEBADA AR ÎNVĂȚA SĂ MOARĂ

2010

Dacă lebada ar învăța să moară
Cine ne-ar mai scrie liturghii ?
Toți am atârna legați de-o sfoară
Spânzurați în iernile târzii

Dar ne-ndrăgostim de o fecioară
Ce ne-a fost sortită să ne fie
Jumatea noastră efemeră
Flacăra și portul primitor
În care se-aprinde o himeră:
Visul nostru-etern nemuritor !

DACĂ TU AI FI DIN ZĂPADĂ

Vichy, luni 12 octobree 2009

Dacă tu ai fi din zăpadă
Te-ai topi sub sărutările mele
Mi-aș pune buzele pe sfârcurile tale
Și în grădina ta parfumata
M-aș prăbuși ca un înger pervers
O, ce priveștiște...
Valea ta minunată a înflorit
Zbor plutesc mă prăbușesc mă risipesc
Ca un bondar ard îngropat în zăpadă
Și mă desfăt cu trupul tău regesc

Sunt bolnav de atâta frumusețe
Aripile delicate ale fluturașului tău mă absorb
Și mă duc cad spre cer mă prăbușesc
Floarea ta de cineraria mi-a înflorit pe buze
Și dulceața pistilului de lotus imperial
E mai presus de toate visurile mele
Nu mai vreau alte grădini din paradis
O singură strălucitoare sclipire
Împlinindu-mi edenicul vis...

CE SEMN LĂSĂM CÂND PĂRĂSIM PĂMÂNTUL ?

dimanche 18 octobree 2009, Vichy

Ce semn lăsăm când părăsim pământul,
Că viața noastră-i pe pământ, aici.
O dâră delicată, precum o galerie,
Pe care-o sapă-n stâncă plăpândeale furnici.

Sau poate ca pe-o culme a visurilor noastre

Vom înălța stindardul de pace și război.
Pacea este lumina care ne scaldă fruntea,
Războiul e otrava ce ne-a distrus pe noi.

Dar așa este viața aceasta pe pământ
Croită din durere și bucurii mărunte.
Vreau să te iau în brațe cu-o dulce voluptate,
Iubito, pune-mi mâna fierbinte peste frunte.

Că doar de-atât am parte, în rest sunt aiureli –
Ambiții și invidii, păcate refulate,
Care ne cern în suflet și alte grozăvii:
Minciuni, otrăvuri fine, bârfe și nedreptate...

VIN VALURILE

sâmbătă 13 august 2011, France

VIN VALURILE, RĂVĂȘITE VIN

Vin valurile, răvășite vin
Cu gustul lor albastru de pelin
În răpăit de picături ce cad
Din norii care ard trosnind în vad

Vin valurile hohotind bolnave
Cu gust de infinit și grele, grave
Zvârlind pe țarm fragmentele de zei
Și zdrăngănind amarnice pe chei

Ca să-nțelegem că în prag de seară
Dorul de necuprins ne mai omoară
Iar somnul ce-l visăm este etern
Izbind în zidul vieții șters și tern

ȘI TIMPUL CURGE, CURGE DE DEMULT

Și timpul curge, curge de demult
Noi l-am uitat pe-o bancă într-un parc
Înscris pe-o frunză cu-n însemn ocult

Zburând ca o săgeată dintr-un arc

Dar ne-a ajuns din urmă, ne-a lovit
Cu-o toamnă și smerită și duioasă
Și, amintindu-ne că ne-am iubit
Ne-a dăruit iertarea mățăsoasă

ADUNĂ CIOBURILE COLORATE

Adună cioburile colorate
Iubirile, parfumurile, lacrimile
Sau plângi sau plângi amar

Mie mi-e dor de vocea ta cea dulce
De mângâierea ta îmbătătoare
Mie mi-e dor, de tine îmi e dor

De ploaia dintr-o vară-ndepărtată
Prin care ne-am plimbat, tineri, desculți
Azi ploaia este tristă, sufocată

Erai un fulg de păpădie dintr-un vis
Azi toate astea-s cioburi de iubire
Și noaptea-i tot mai neagră, noaptea...

CATREN ÎMBUJORAT PRECUM O FATĂ

Catren îmbujorat precum o fată
Cu coapsa dezvelită pân' la brâu
Care mi-a dat splendoarea-i fermecată
În valurile repezi dintr-un râu

Catren jertfit pentru o rimă rară
Idea pare-a fi dezvirginată
Zemoasă și dulceagă ca o pară
Cu care m-ai vrăjit, duioasă fată

Catren cu amintirile tocite
Ca stâncile ce se înfig în cer
Poveștile sânt toate isprăvite
Iar eu iubirii n-am ce să-i mai cer

Catren uitat pe raft într-o cămară
Lângă un fir plăpând și crud de iarbă
Îmi amintesc acuma de o vară
Ce mă vrăjea cuvintele să-mi soarbă

Catren... când te-am iubit întâia oară

A RUGINIT COCOȘUL DE PE CASĂ

A ruginit cocoșul de pe casă.
Nu-l mai aud cântând cu veselie.
Azi scârțâie și-un gust amar îmi lasă,
În sufletu-mi bolnav de reverie.

Când strălucea, iluminat de soare,
Mii de culori el risipea pe cer!
Azi scârțâie și-mi pare că îl doare
Și sufletul înțepenit de ger!

De ce mi-o fi acuma milă, oare,
De-acest cocoș de tablă ruginită -
Și jupuit în timp și de culoare -
De parcă chiar mi-aș plânge vreo iubită?!

O, câte-au fost, s-au risipit ca fumul,
Trecând prin viața mea, amăgitoare,
Dar mi-a rămas în suflet doar parfumul
Esenței lor de floare visătoare.
Iar scârțâie săracul și mă doare
Tristețea lui de pasăre rănită...
Chiar de-ar fi viu, n-ar mai putea să zboare...
Și nici eu nu mai am nici o iubită...

NICI NU ȘTII CE MI-AI CERUT

sâmbătă 13 august 2011

Nici nu știi ce mi-ai cerut
Și de-aceea m-a durut
Sufletul

Mi-ai cerut să nu mai fiu
Și nimic să nu-ți mai scriu
Niciodată

Dar nimicul e târziu
Cerul este ivoriu
Dintr-o dată

Și-o să fim ca la-nceput
Doi străini ce n-au putut
Niciodată

Să-și găsească-n viață-un drum
Amintirea azi e scrum
A ars toată

Pe alt drum tu o să pleci
In iluzii dulci și reci
De-altă-dată

IUBINDU-NE

Iubindu-ne ca două fructe coapte
Ne-am risipit, iubita mea, în noapte
Tu erai mângâierea cea pură și calină
Eu risipeam pe cer dulcea-ți lumină

Tu mă-mbiai cu voluptăți suave
Eu îți dădeam din iarbă tonuri grave
Și-am devenit într-un târziu un vis
Mai destrămat ca cel din paradis

Dulceața ne-a-mbătat pe amândoi
Și ne-am trezit tot singuri, reci și goi,

IUBINDU-TE

Iubindu-te, strângându-te la piept,
Zburând pe cer ca norii singurateci
Eram îndrăgostiți, eram nostalgici
Azi singur sunt din somn când mă deștept

Și tu pe undeva-ți îneci durerea
Sau poate că ești încă fericită
Și ești din nou de careva iubită
Iar viața ta e dulce cum e mierea

Dar visul nu-ți mai cerne între pleoape
Istorii vechi, anoste, prăfuite,
Acestea toate erau doar ispite
Ca florile de mai plutind pe ape

ÎN FINE, M-AI IUBIT CE M-AI IUBIT

În fine, m-ai iubit ce m-ai iubit
În tine cerul s-ar fi risipit
Dar ai plecat ca fulgii de zăpadă
Topindu-te când te credeam monadă

Dar și un vis e uneori pervers
Eu ți-am cântat iubirea într-un vers
Din care tu ai reținut culoarea
Pe când bondarul răvășește floarea

Și unicul regret e că nu pot
Să îți mai spun cât te iubesc și tot
Ce am trăit cu tine n-ar fi fost
Dacă iubirea ar avea vre-un rost

CÎND AI FUGIT

Eram atât de fericit
Când ai fugit
A mai rămas în urma ta
O rochie de catifea
Și o agrafă colorată
Cum poartă-n păr oricare fată

Eu am greșit
Nu m-ai iubit
Și-aici stă drama
În năframa

Țesută-n fir de borangic
Că nu s-a întâmplat nimic
Ce-aș mai putea să-ți spun ?
Nimic !

MICI SUSPINE, VAGI REGRETE

Când dau fetele în floare
În culori la cingătoare
În năframe transparente
Risipind din amulete
Mici suspine, vagi regrete
Dansuri sacre din buric
Mi se face toamnă, frig
De păianjeni stânjeniți
În ferestre surghiuniți
Mi se face de poveste
Între porțile celeste
Și-n poienele cu iele
Răstignite-n albăstrele -
Șoapte dulci și mângâieri,
De-alea dulci, de la muieri

FEMEIE

Femeie, fericirea mi-ai dat-o pe bucăți
Stoarsă din rădăcina pe care tu o porți
Ascunsă sub năframa ce-ți în curge pe genunchi
În timp ce gemi fierbinte din rărunchi

Și-atunci mai iau și eu o gură, două
Din borcănelul tău umplut cu rouă
Și-ți sorb dulceața beat de fericire
Lacom, hulpav, cum sunt ades din fire

EU VIN CA ZEUL

Ce curbe lunecoase și amare
Se-nscriu în trupul tău cu miez de floare
Eu vin ca zeul să mă risipesc

În iarba ta cu iz de măr ceresc

Și vreau să te cutreier ca un flutur
Polenul în adâncuri să ți-l scutur
Și beat de fericire pot să pier
Sunt îngerul căzut iarăși din cer

E FRIG...

13/08/2011

...de zici că e toamnă și plouă
Dealurile sunt verzi, s-au copt și urzicile -
Limba bouului, laba găștei, ciuboțica cucului (sic!)
Strălucesc în lumina difuză a norilor

Mie mi-e indiferentă vremea
Vremurile sunt bizare, ca la-nceput de secol
Veștile rele tremură ca piftia-n ziare
Comentariul zilnic e trist, domol

Între maluri sufocate de alge,
De petrol, de pirați, de sinucigași
Secolul acesta îmi va reda oare liniștea
Pe care o au albatroșii
Când se izbesc de pavaj ?

E TIMPUL...

...să cântăm, să visăm
Iarba foșnește neliniștită
Greierii se ascund pe sub frunze
Plouă, vara asta este cumplită

Am uitat cum strălucește soarele
Doar luna se mai cațără pe deal
Să cântăm amurgul, plaja, nisipul
Cu un ultim efort cerebral

Și viorile parcă se sting suferinde
Altădată fecioare cu coapse fierbinți
Azi pâlpaie lumina în catedrale
Strivind în ferestre umbre de sfinți

CANDOARE

mardi 22 juin 2010, France

Pe cerul negru, albăstriu
Povești de-acum nemuritoare
Care foșnesc ca valu-n mare
Cu stele strălucind îți scriu

Cu ghiocei ce par a fi
Și lămâițe dulci-amare
Petale rupte dintr-o floare
Sunete tandre și zglobii

Și o să-ți scriu povestea care
În trupul tău cel mătășos
Pe limba mea așa gustos
O să te umple de candoare

CULCATĂ PE UN PAT DE FLORI

Ți-am dat, iubita mea, un vis
În care totul e permis
Un spectru blând ce te răsfăță
Cu flori de mac spre dimineată

Tu ești fierbinte, îmi dai fiori
Culcată pe un pat de flori
Și te desfac cu mângâieri
Și azi și mâine, ca și ieri

Pentru că-n tine-mi risipesc
Visul abstract și îngeresc

E DULCE GUSTUL TAU...

Arcuite pe un pat de flori
Coapsele tale îmi dau dulci fiori
Te-ai desfăcut ca pepenele sacru
E dulce gustul lui, nu este acru.

Este zemos, îmi luminează ființa
Să nu te tulbur trag încet velința
Și te descopăr dulce, aromată
Și gust timid din para ta cea coaptă

Iar tu te-mbeți cu picături de rouă
Ca iarba răvășită doar când plouă

MI-E ATÎT DE DOR DE TINE

Mi-e atât de dor de tine
Că mă doare orice floare
Îmbătată de culoare
Cu nervuri și umbre fine

Mi-e atât, atât de dor
Ca ploaia mă risipesc
Blând, calin și îngeresc,
Disperat să te iubesc.

FATA DULCE, DULCE FLOARE

Ce ascunzi între picioare
Fată dulce, blândă floare
Pentru ea s-au dus războaie
Prin istorii și noroaie

Și tu o pitești sfioasă
Umbrită-n pădurea deasă
Lasă-mă s-o luminez
S-o răsfăț, s-o fezandez

Să îi dau dulceață dulce
Eu rămân, nu mai m-aș duce
Și-o să vezi cum, tremurândă,
Va fi dulce-n ceas de pândă

ÎNTR-O FLOARE DIN GRADINA

Într-o floare din grădină
Bâzâie blânda albină
Într-o floare de cicoare
Curge-o pată de culoare

Că bondarul a stârnit-o
A luat-o, dar n-a iubit-o,
Că, demult voia și ea
Rochie de catifea

Și pantofi de bal cu toc
Dar nu a avut noroc
Și de-aceea pe bondari
Îi trage de brăcinar

Iar morala e cumplită
Florile nu se mărită
Și, ținându-și firea trează,
Numai se prostituează.

M-AI CHEMAT...

M-ai chemat la tine-n pat
Era așa, spre înnoptat,
Și-n clarobscurul mătăsos
Am dat de trupul tău gustos

Era și dulce și amar
Cum este vinul din pahar
Pe care l-am sorbit cu sete
Vin fermecat în sân de fete

Și am simțit îndată că
Și mintea mi se-ntunecă
În clipa-n care-am devenit
Noi doi visul ce ne-a unit

TE-AM LUAT ÎN BRAȚE...

Te-am luat în brațe
Ce fierbinte erai
Am simțit deodată
Că am intrat în rai

Tu gemeai și te zvârcoleai
Sub trupul meu prăbușit ca un munte
Te-am sărutat tandru pe frunte
Parcă în altă lume pluteai

Și deodată m-ai strâns
Și m-ai înlănțuit în tine
M-ai mângâiat și ai plâns
Ca floarea dezvirginată de albine.

DESPRE CERC

Problema cu cercul am rezolvat-o deja
Ăsta se dă adesea rotund, dar uită
Că îi mai trebuie ceva
Ca să fie rotund, dă-l în mă-sa !

Cu pătratul am pus-o de mămăligă
Colțurile alea cred că îl strică
De se tot izbește de Univers -
Asta-i pervers !

Ei, piramida este cu totul altceva
Ea se visează stea
De-aia sa-nțepenit în galaxie
Și nici de faraoni nu vrea să știe

Alte forme geometrice sunt utopice
Cum ar fi linia de la tropice
Paralelele, perpendicularele și unghiurile liturgice
Sunt aromate și pudice

Numai cu punctul n-am avut probleme
De conștiință-n teoreme
Pentru că pe el se sprijină întregul Univers

Punându-i un sfârșit și-acestui vers

Hei, punctule, oricât ai fi de mare
Te pierzi ca orice punct în depărtare !

DIN PUȚINE CUVINTE...

Din puține cuvinte, sărace și vulgare,
Am vrut să fac o poezie mare
Ba chiar le-am și fardat, le-am dat cu ruj
Pe buzele lor cu zâmbet jucăuș

Le-am îmbrăcat cu rochii mătăsoase
Le-am pus pantofi, bijuterii pe oase,
Nimicuri colorate, să le înveselesc
Și să le simt aieva spre cer cum se măresc

Dar le-am pierdut încet-încet pe toate
Atrase-n deșănțarea absurdului total
Deși eu cred și azi că nu se poate
Să nu mai am cuvinte cu miezul infernal !

ACOLO, ÎN PĂDURE, PE MALUL UNUI LAC

samedi 28 février 2009

Acolo, în pădure, pe malul unui lac,
Când ai ieșit din apă păreai a fi zeiță.
Am tremurat de spaima de-a nu te tulbura.
Erai așa frumoasă și goală sub rochiță.

Dar tu ai scos-o, udă, și mi-ai făcut cu mâna
Un semn, să-ți vin aproape, dar eu nu mai gândeam.
Să te strivesc în brațe, să-ți gust dulcea făptură,
Atâta îmi doream...

Erai micuță, slabă, păreai o căprioară,
Adesea încolțită de lupii sângeroși,
Dar eu eram ca umbra și respiram cu teama,
De-a nu te risipi în norii ăia groși.

Tu te-ai întins în iarbă și m-ai tras lângă tine,
Și sânii tăi sălbateci i-am mângâiat cu teamă ;
Mi te dădeai, tu, toată, dar noi eram copii,
Și ne mușca dorința umplându-ne de spaimă.

Te mângâiam cu șoapte, mă risipeam prin iarba,
În care trupul tău era mai auriu,
Decât raza de soare ce-ți luneca-ntre coapse,
Și unde îmi dorisem de la-nceput să fiu.

Și iar mi-ai dat curajul să-ți vin și mai aproape,
Și am căzut în tine ca stelele în noapte.
Foșnea toată pădurea, fluturi ne mângâiau,
Păream a fi, de-a pururi, noi, două fructe coapte.
Și toată vara aia am fost al tău și tu
Mă căutai prin parcuri și, unde mă găseai,
Mă ispiteai cu șoapta că noi suntem eterni,
Sortiți să fim cu gândul și trupurile-n Rai.

Dar, într-o zi de toamnă, când frunzele pluteau,
Uscate și cernite prin aerul uscat,
N-ai mai venit pe malul aceluia lac la care
Eu am rămas cu gândul, tu însă l-ai uitat.

Te-am căutat acasă și te-am văzut mireasă,
Sortită să-ți faci viața cu altul, nu cu mine,
Erai ca o minune, suavă și frumoasă,
Parcă erai regina micuțelor albine.

Și, peste ani, iubito, ne-am întâlnit din nou,
Pe-același mal cernit de frunzele uscate,
Și tu mi-ai plâns pe umăr, lacrimi adevărate,
Ce ne spălau iubirea, de-a pururi, de păcate.

VEZI PASĂREA CUM ZBOARĂ

1 IULIE 2010-07-07

Vezi pasărea cum zboară
Cu aripile-ntinse
Pe cerul care-și ține
Făcliile aprinse

Și noaptea se așterne
Ca o cenușă fină
Adorm în iarba verde
Insectele-n surdină

Tonuri de gri albastre
Fâșii de aur pur
Și verde, numai verde
Se-ntinde împrejur

Portocalii corole
Petale violete
Și trupuri arcuite
Pe ape desuete

În lanuri arde cerul
Focul l-a amețit
Se-mbată de plăcere
De-atât de mult iubit

Și-abia spre dimineață
Roua strălucitoare
Așterne pe câmpie
Covoare de răcoare

S-A COPT LANUL DE GRÂU

S-a copt lanul de grâu
E unduios și tandru
Macii sânt mici făclii
Umbrite de leandru

Pe țarmul ca zăpada
Fluturi portocalii
Cu aripile blânde
Par ruguri sau făclii

ADESEA STAU PE MALUL UNUI RÂU

Adesea stau pe malul unui râu,
Precum un armăsar din herghelie,

Ce-mi pare-a fi scăpat deja din frâu,
Năbădăios, cuprins de pandalie...

Iepe de bronz îi strălucesc în ochi,
Cu coapsele cabrate și nervoase.
Ai zice că-i atins și de deochi,
Dacă n-ar fi și iepele nervoase !

Eu stau pe malul apei și suspin -
Nu-s armăsar, să te cuprind, codană,
Și către zeul vieții îmi înclin
Durerea mea cea dulce ca o rană .

Tu spargi un val, apoi te risipești,
În stropi mărunți, ce îmi rănesc privirea.
Eu stau pe mal și nici nu știu de ești,
Sortită să îmi sfredeli amintirea...

Și-apoi, deodată ieși... câtă dulceață
Ascunzi în trupul tau unduitor...

Visez demult, că nu ești doar o ceață,
Ce-o să dispară mâine-n... viitor !

Și că o să visezi o herghelie
De armăsari orbiți de coapsa-ți dulce,
Din scoica ta de dulce cochilie,
Toți vor pleca, dar nimeni nu s-o duce !

ADMIR, CIND TE PRIVESC, O FLOARE

Admir, când te privesc, o floare,
Ce a crescut în cer ca un surâs,
Și, doar de dor de tine, o ninsoare
În sufletu-mi cu lacrimi reci a plâns...

Un infinit subțire ne desparte -
Un continent de stele sclipitoare -
Mi-e dor de tine, deși sânt departe
Zăpezile ce s-au topit la soare...

Pe ce cărări am fi noi împreună?!
Mai singuri împreună, risipiți
Într-o grădină care ne cunună
Cu miez de nucă dulce, ca pe sfinți!

Și mai aproape de am fi, mireasă,
Ca lacrimile cerului târziu,
Mă-ntreb de ce eternul zeu mă lasă,
În preajma ta... ca umbra să-ți mai fiu?!

Un înțeles aieva mă destramă,
Când tot mai sper să înțeleg ceva...
Și curgi în miezul nopții de aramă,
Catifelată umbră, ca o stea!

AI PLECAT...

Ai plecat... cred c-am plâns...
Diafana și dulce...
Nu aveam un răspuns
Sub un cer ca o cruce...

Și acum... ce să sper?!
N-am știut să exist...
Azi sânt singur și pier
În tăcere și trist...

Azi respir și mai sânt...
Mâine vine un val...
Adus poate de vânt
Pe o coamă de cal...

Să respir mai încerc,
Să te-aștept... s-a sfârșit...
Lumea nu e un cerc,
Ci un biet infinit...

Ce de visuri aveam...

N-am știut că visez...
Disperat te iubeam,

Precum șoimul Maltez...

Și regret c-am trăit...
Și respir ca în vis...
Poate că te-am rănit...
Și de-aceea ți-am zis...

Ai plecat... cred c-am plâns...
Diafană și dulce...
Nu aveam un răspuns...
Sub un cer ca o cruce...

AȘ FI VRUT...

sâmbătă 13 august 2011

Aș fi vrut să-ți scriu un poem
Cu metafora pură și demn
Strălucind într-o noapte de vară
Ca un scâncet suav de vioară

Dar eram amândoi amăgiți
De alaiul de magi și de sfinți
Și, din cruda speranță din vis,
Nici un gând mai candid nu ți-am scris

Eram rupt ca un măr de pe-o creangă
Încă necopt, încă mai acru, ca viața,
Dar tu ai plecat și mi-ai zis
Că preferi doar amară dulceța!

EU CRED CĂ PIRAMIDA E O SFERĂ

Eu cred că piramida e o sferă
Cu pante frânte-n care s-au înscris
Acele unghiuri dulci din altă eră
Cu rotunjimi nostalgice de vis

Eu cred ca două linii paralele
Sunt doar un unghi care s-a rupt – ți-am zis.
Ce rotunjime dulce ai femeie -
În unghiul tău am devenit proscris!

TABLOU

Pădurea foșnește. S-a stârnit furtuna.
Păsările stau zgribulite printre frunze.
Clipele sunt din ce în ce mai confuze,
Strălucind anemice, ca luna.
Noaptea s-a adâncit, s-a risipit
Peste păpădiile care suspină.
Numai arborii seculari nu se-nclină,
Și chiar cred că deja au ațipit.

Dar eu, cu toate visurile sparte,
Din care au curs flori de cais,
Nu mai am decât un singur vis,
Să te simt aproape de departe.

Când s-a pornit furtuna ne-am ascuns
În pădurea nimfelor frumoase
Care dansau pe cerul de sus -
Mirese eterne și duioase

Tu erai atât de speriată încât
Nu te-am atins cu buzele, nu te-am mângâiat
Tremurai înfrigurată ca buburuzele
De pe frunzele crude ale unui acaț

Și te-am ținut în brațe, erai dulce
Sânii tăi erau sfere albastre
Luna căzuse în iarbă, să se culce,
Melcii se rostogoleau ca niște astre...

A ÎNCEPUT PLOAIA, IUBITO

A început ploaia, iubito,
Sprijină-te de umărul meu
Luând-o de-a dreptul sau pe ocolite
Drumul ne va fi la fel de greu

Apa ne-a ajuns până la piept
Și plouă tot mai greu, mai crud.

Pășește lângă mine, înaintăm puțin,
De-atâta apă până și sufletul mi-e ud

Dar tu îmi dai speranța că ești adevărată
Nu pot muri degeaba, fără de nici un vis
La dracu, ploaia asta
Ne poate duce, iată, în iad sau paradis !

LASĂ MORALA IMORALĂ

Iubito, te aștept răpus
Dorința mea e un răspuns
Lasă morala imorală
Privește clipa ce se scoală

Și nu mai prelungi secunda
Dă-ți cu parfum și scoate-ți funda
Și dă-mi să beau din chinul dulce
Din care nicicând nu m-aș duce

FIN

CUPRINS

CLAILE DE FÂN	2
ÎN PARCUL SUFOCAT DE FRUNZE	2
SIMȚIND NEVOIA DE-A FI SINGURI	3
TEMPLUL DE ZAPADA	4
TE ȚINEAM DE MÎNĂ ȘI NE PLIMBAM.....	4
S-AU COJIT DE VAR PEREȚII	5
SĂ VISĂM EREZII	5
SE SCUTURĂ FLORILE TOAMNEI.....	6
LA MARGINEA GÎNDIRII.....	7
OARE PĂPĂDIILE IUBESC?	7
GÂNDURI-UMBRE	7
CE-AȘ FACE EU DE-AȘ FI IUBITUL TĂU ?	8
CE PANDISPANUL MEU O FI FILOSOFIA.....	9
DACĂ LEBADA AR ÎNVĂȚA SĂ MOARĂ	9
DACĂ TU AI FI DIN ZĂPADĂ	10
CE SEMN LĂSĂM CÂND PĂRĂSIM PĂMÂNTUL ?	10
VIN VALURILE.....	11
ȘI TIMPUL CURGE, CURGE DE DEMULT	11
ADUNĂ CIOBURILE COLORATE.....	12
CATREN ÎMBUJORAT PRECUM O FATĂ.....	12
A RUGINIT COCOȘUL DE PE CASĂ.....	13
NICI NU ȘTII CE MI-AI CERUT	13
IUBINDU-NE	14
IUBINDU-TE.....	14
ÎN FINE, M-AI IUBIT CE M-AI IUBIT.....	15
CÎND AI FUGIT	15
MICI SUSPINE, VAGI REGRETE.....	16
FEMEIE.....	16
EU VIN CA ZEUL.....	16
E FRIG.....	17
E TIMPUL... ..	17
CANDOARE	18
CULCATĂ PE UN PAT DE FLORI	18
E DULCE GUSTUL TAU.....	18
MI-E ATÎT DE DOR DE TINE.....	19

FATA DULCE, DULCE FLOARE	19
ÎNTR-O FLOARE DIN GRADINA	20
M-AI CHEMAT.....	20
TE-AM LUAT ÎN BRAȚE.....	21
DESPRE CERC.....	21
DIN PUȚINE CUVINTE.....	22
ACOLO, ÎN PĂDURE, PE MALUL UNUI LAC	22
VEZI PASĂREA CUM ZBOARĂ	23
S-A COPT LANUL DE GRÎU	24
ADESEA STAU PE MALUL UNUI RÎU	24
ADMIR, CIND TE PRIVESC, O FLOARE.....	25
AI PLECAT... ..	26
AȘ FI VRUT.....	27
EU CRED CĂ PIRAMIDA E O SFERĂ	27
TABLOU	28
A ÎNCEPUT PLOAIA, IUBITO.....	28
LASĂ MORALA IMORALĂ	29
CUPRINS.....	30